

CHIA SẺ THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN GIẢNG GIẢI

Chủ giảng: Hòa thượng Tịnh Không

Người chia sẻ: Vô Danh cư sĩ

Bài thứ 7

Kính chào các bạn đồng học

[Hôm nay chúng ta sẽ nghe Hòa thượng giảng bài thứ nhất Thái Thượng Cảm Ứng Thiên giảng giải.

Hòa thượng sẽ giảng toàn bộ cái tiêu đề đây. “Thái Thượng” này, “Cảm Ứng” này, “Thiên” này, xong hòa thượng áp dụng vào thực tế cho chúng ta

Đây là lời của Hòa thượng các bạn nhé].

Thưa quý vị đồng học!

Hôm nay là ngày bắt đầu, mọi người cùng đến đây học tập bản văn Thái Thượng Cảm ứng thiên. Bản văn này không dài lắm, chỉ hơn 1.300 chữ thôi. Tiêu đề bản văn là Thái Thượng Cảm ứng thiên.

Hai chữ **“Thái Thượng”** có ý tôn xưng, hàm nghĩa rất sâu.

Chư Phật, Bồ Tát vì chúng ta giảng kinh thuyết pháp, tất cả đều từ nơi tự tánh lưu xuất hiển lộ, không nên hiểu là do một người cụ thể nào đó giảng nói ra.

Nếu cho rằng kinh Phật là do đức Phật Thích-ca Mâu-ni thuyết giảng thì thật sai lầm! Chúng ta đã thấy trong rất nhiều kinh luận, đức Phật tự nói rằng suốt đời ngài chưa từng giảng kinh, suốt đời ngài chưa từng nói ra một chữ. Câu nói này của Phật là chân thật, không chỉ là lời nhún nhường vô nghĩa, cũng không phải lời tùy tiện nói ra.

[Chỗ này tôi xin chia sẻ thêm cùng các bạn đồng học.

Hôm trước thì chúng ta vừa mới học bài một nói Thái Thượng Cảm Ứng Thiên này là của Thái thượng Đạo tổ ban hành cho nhân gian, thế bây giờ Hòa Thượng lại nói như thế này thì phải hiểu như thế nào?

Ở bài trước chúng ta đã nói với nhau là khi các ngài chứng đắc thì thấy được thật tướng các pháp. Là gì ạ? Là thấy được tất cả cùng chung 1 bản thể, không có tướng ta, không có tướng người, không có tướng chúng sinh, không có tướng thọ giả, chỉ có duy nhất là 1 pháp thân thanh tịnh.

Có câu “**Thập phương tam thể Phật, cộng đồng nhất Pháp Thân**” (có nghĩa là *10 phương ba đời chư Phật đều cùng 1 pháp thân*). Cho nên thái thượng đạo tổ, hay là A La Hán, Phật, Bồ tát đều không có phân biệt, đều cùng 1 pháp thân thanh tịnh mà thôi.

Những lời của các ngài nói đều không phải các ngài nói mà là pháp thân tự nói. Cũng không gọi là nói mà gọi là ‘tự nó lưu xuất’, nên các ngài nói đều giống nhau hết, vì nó vốn là như thế, nên không thể nói khác được ạ.

Cho nên tự tánh lưu xuất có nghĩa là nó thế nào thì tự tánh nói ra như thế, không phải riêng mình tự đặt ra mà được. Ví dụ: chúng ta cùng nhìn thấy vàng, chúng ta phải bảo nó là màu vàng, chứ không thể nói nó là màu xanh được, không thể.

Cho nên các ngài nói đều như nhau, hoặc là 1 phần hoặc là toàn phần tùy từng mức độ chứng đắc. Thái thượng đạo tổ cũng đã chứng đắc ở bậc thần tiên (tất nhiên là thấp hơn Phật, Bồ tát) nhưng cái nói ra cũng giống như Phật, Bồ tát nói ra mà thôi, đó gọi là tự tánh lưu xuất.

Cho nên toàn văn Thái Thượng Cảm Ứng Thiên do Thái thượng đạo tổ giảng nói cho chúng ta hoặc kể cả kinh, Phật Bồ Tát giảng cho chúng ta, nhưng không phải là do tự các ngài nói mà tự tánh lưu xuất.

HT giảng tiếp]

Kẻ phàm phu chấp trước có ta cho là thật có, nên [nói đến] thuyết pháp thì hoặc là tự mình thuyết, hoặc là người đối diện thuyết, hoặc là có người khác thuyết.

[Xin chia sẻ thêm

Bởi vì chúng ta phàm phu chính cống nên chúng ta vẫn thấy có ta, vẫn thấy có người, vẫn thấy có chúng sinh, vẫn thấy có sơn hà, đại địa, vẫn dành các thứ tốt vào cho mình, và đẩy các thứ xấu cho người. Vậy thì khi nói đến thuyết pháp thì ta bảo đây là do ta thuyết, tự mình thuyết, hoặc là nghe Hòa thượng giảng, bảo Hòa thượng thuyết.

HT giảng tiếp]

Chư Phật Bồ Tát vô ngã, nên trong kinh Kim Cang đã nói rất rõ, không chỉ là không có các tướng “ngã, nhân, chúng sinh, thọ giả”, mà ngay cả những ý niệm ấy cũng không có, nên nói là không có “ngã kiến, nhân kiến, chúng sinh kiến, thọ giả kiến”. Chữ “kiến” ở đây là kiến giải, hay chỗ thấy biết nhận hiểu, tức là ý niệm. Đâu chỉ không bám chấp nơi các tướng, mà ngay cả ý niệm cũng đã là không.

[Xin chia sẻ thêm

Hòa thượng bảo bạn có muốn biết là bạn chứng đắc hay không? Bảo “có chứ gì?” Tu một hồi xong bảo “con chả biết là con đã đến mức độ nào, đã chứng đắc gì chưa”. Hòa thượng bảo vậy thì bạn cứ kiểm: bạn thấy không còn ta, không còn người, không còn chúng sinh, không còn tướng thời gian nữa thì bạn đã chứng đắc, quả đây mới là thấp nhất, gọi là Tu Đà Hoàn.

Đâu chỉ không bám chấp nơi tướng, tất cả các hình tướng, danh, mà ngay cả ý niệm cũng là không, vô niệm rồi. Bạn có nhớ không ạ? Cái điều kiện thành Phật là phải vô niệm.

HT giảng tiếp]

Người thuyết pháp, từ đâu mà thuyết? Đó là từ nơi chân tánh lưu xuất hiển lộ. Chân tánh, không thể là chân tánh của người khác, mà là của chính mình. Ý nghĩa này chúng ta nhất định phải thấu triệt. Từ nơi tự tánh lưu xuất hiển lộ thì đó mới là chân thật. Nếu [phát xuất] từ ý thức, thì ý thức là [sự phân biệt] của mỗi người, nên lời nói này nói ra không thể tin cậy được.

Xin chia sẻ thêm

Cho nên trước một cái bài chia sẻ của tôi, bao giờ tôi cũng có một câu là “những lời chia sẻ thêm của tôi là trích từ kinh Phật, trích từ luận của các vị Bồ Tát, trích từ lời của Tổ sư đại đức và của Hòa thượng Tịnh Không, hoàn toàn không dám tự ý nói ra” vì mình đã chứng đắc gì đâu, nên những lời mình nói ra là thức, cho nên cái đấy thì không thể tin được. Còn khi mà chư Phật, Bồ Tát, tổ sư đại đức nói ra bạn chỉ nói lại, thì không thể sai được.

HT giảng tiếp]

Thánh nhân xuất thế gian, trong Phật pháp thường nói: “**Minh tâm kiến tánh, kiến tánh thành Phật.**” (nghĩa là Tâm ý sáng rõ thì thấy được tự tánh; thấy được tự tánh thì liền thành Phật.)

Nhưng thế gian cũng có thánh nhân, thì vị này có kiến tánh hay không, nghĩa là có thấy được tự tánh hay không? Có thành Phật hay không? Đức Phật đây là phương tiện nói rằng: “thánh nhân trong thế gian chưa thể thấy được tự tánh”. Đó là cách nói phương tiện. Nếu nói theo nghĩa chân thật thì trong kinh luận Đại Thừa từng giảng giải rất nhiều, rằng chư Phật Như Lai ứng hóa khắp nơi trong thế gian này, tùy theo chủng loại chúng sinh mà hóa thân, tùy theo căn cơ chúng sinh mà thuyết pháp, gọi là “tùy loại hóa thân, tùy cơ thuyết pháp”, sao có thể biết được các bậc thánh nhân ấy không phải là chư Phật Như Lai thị hiện hóa thân?

[Xin chia sẻ thêm

Hòa Thượng nói Đức Phật Thích Ca Mâu Ni không phải là chỉ đến kiếp ngài là hoàng tử Tất Đạt Đa, Ngài tu thành Phật, mà trong kinh Phạm Võng đã nói là Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đã bảy ngàn lần xuống trần. Còn Đức Phật Thích Ca Mâu Ni thời đây cách đây hơn 3000 năm là một ứng thân của đức Phật xuống hóa thành như thế, để thuyết giảng kinh pháp cho chúng nghe.

Trong Kinh Hoa Nghiêm có nói đến Thiện Tài Đồng Tử, Ngài là học trò của ngài Văn Thù Sư Lợi Bồ Tát, thì đến khi ngài xin phép thầy để xuống núi. Khi xuống núi gặp lần lượt là năm mươi ba người, gọi là năm mươi ba tham. Vì sao gọi năm ba tham? năm ba tham học,

trong đây gặp được một người gọi là Hỏa Vương Cam Lộ thì tính rất nóng, sân vô cùng; người thứ hai gặp là Tô Mật Đa dâm nữ là một cái cô kỹ nữ, dâm mà; Người thứ ba là Thắng Nhiệt Bà La Môn thì vô cùng tham. Nhưng mà Hòa Thượng bảo bây giờ bạn vừa mới nhìn thấy một người tham, một người sân, một người si, thì bạn bảo “úi dào ôi, toàn làm ác không ra cái gì cả”, để bạn tha hồ trong tâm bạn ghét bỏ, chửi rửa người ta. Hòa Thượng bảo “nhầm”, ba tham kia của Thiện Tài Đồng Tử đây đều Phật Bồ Tát hóa hiện hết, biểu pháp cho bạn thấy không được làm. Đây là cái tấm gương tôi không bao giờ theo cả. Cho nên phải hiểu là xung quanh chúng ta Phật, Bồ Tát rất nhiều.

HT giảng tiếp]

Trước đây có người từng nói rằng Không Tử là một vị Bồ Tát, hiệu là Đồng Nho. Có người hỏi tôi điều ấy có đáng tin không? Tôi theo thông lệ của các bậc thầy tổ, không trả lời dứt khoát là có hay không. Bởi nếu nói Không tử là Bồ Tát thì không có căn cứ, tôi không thể tùy tiện nói. Còn nếu nói Không tử không phải Bồ Tát, thì theo lẽ ứng hóa vừa nêu ở trên, vẫn có khả năng đó là Bồ Tát ứng hóa tại thế gian này. Nếu thực sự khế nhập được vào cảnh giới chân thật, thì hết thảy chúng sinh có ai không là Bồ Tát, có ai chẳng phải là Như Lai?

Quay trở lại với 2 chữ Thái thượng

Cho nên, ở đây nêu lên đề mục trước. Đề mục như vậy, văn gốc như vậy, vừa mở đầu đã nêu bật hai chữ “Thái Thượng”. Chúng ta cùng tu học Phật pháp, cần phải thấu suốt ý nghĩa gồm thâu trong hai chữ này chính là sự lưu xuất hiển lộ của tự tánh, mà đức của tự tánh là cao trời không gì hơn được.

Nói cách khác, chúng ta có thể giảng giải lý luận, có thể cung kính làm theo chánh pháp, ấy đều là thuận theo đức của tự tánh. Thuận theo đức của tự tánh là hiện thiện chân chánh, ngược với đức của tự tánh là xấu ác tà vạy. Đó là tiêu chuẩn phân biệt cao nhất giữa thiện và ác, là tiêu chuẩn tuyệt đối để phân biệt giữa chánh với tà. Đối

với hai chữ “Thái Thượng” nêu lên ngay đầu bản văn, chúng ta phải tỉnh giác ngăn ngừa, không thể sơ xuất xem nhẹ dụng ý này.

Tiếp theo là hai chữ **“cảm”** và **“ứng”**:

Người xưa so sánh rất thích hợp rằng “cảm” giống như việc trồng cây, còn “ứng” ví như việc cây đơm hoa kết trái. Dùng hai chữ này làm tên gọi của bản văn chính là để nói rõ rằng “có cảm nhất định có ứng”.

[Xin chia sẻ thêm

Hay chính là nhân quả đây. Cho nên tôi cứ dịch ra là: Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, “thiên” là bài văn của tự tánh lưu xuất về nhân quả, giảng về nhân quả.

HT giảng tiếp]

Ý nghĩa là thế nào? Cảm và ứng đều là y theo tự tánh khởi sinh. Tự tánh biến hiện khắp mọi nơi, mọi lúc. Chúng ta ngày nay nói về thời gian và không gian, trong tự tánh không có phân biệt, thời gian và không gian là hợp nhất, cho nên có cảm tất có ứng.

[Xin chia sẻ thêm

Chứ không phải bạn bảo là tôi làm ở đây, tôi ở trong nhà này, bốn bức tường mà tôi là ở tận đất nước Việt Nam. Thế vậy tôi giấu kín ém nhẹm này thì làm sao lại bảo là người khác nhìn thấy để tôi bị quả báo được. Biến hiện khắp nơi, tự tánh và không có thời gian, kiếp này chưa nhận, ví dụ như giống lúa bạn gieo chỉ có ba tháng thôi, nhưng mà đến cây vãi chẳng hạn thì bạn phải gieo mất năm rồi. Còn những cây lâu niên có khi kể cả những cái cây gỗ quý hàng trăm năm nó chưa ra thôi, không phải không báo mà là chưa đến lúc.

Cảm ứng biến hiện khắp mọi nơi không có thời gian, không gian.

HT giảng tiếp]

Xét trên cơ thể mỗi người thì “nhỏ một sợi tóc là động toàn thân”. Chỉ một sợi tóc thật không đáng nói, nhưng ngay lúc ta kéo

mạnh nó lên thì toàn thân liền nhận biết, thấy khó chịu. Kéo một sợi tóc, đó là cảm; toàn thân khó chịu, đó là ứng.

[Xin chia sẻ thêm

Nhỏ nhiệm như thế mà cuối cùng nó vẫn tác động đến toàn thân cơ mà. Cho nên một cái khởi tâm động niệm của bạn thôi là tận hư không biến pháp giới biết hết. Vì đều là cùng một pháp thân thanh tịnh không hai, không khác, đây chính gọi là cái thật ngã, còn cái ngã, tức là cái ngã là cái ta, của chúng ta đây là cái giả ngã.

Cho nên có câu “*Nhân duyên quả báo tơ hào không sai*”, có nghĩa là “nhân duyên quả báo không sai lấy một ly”.

Phật giáo có nói đến một câu chuyện tiêu đề là “*Giữ ý như giữ thành*”. Câu chuyện có kể về 1 chàng thanh niên, một hôm đang đi trên đường, bỗng chàng nhìn thấy Tôn giả Ca Chiên Diên, có nước da vàng óng rất đẹp, sắc diện uy nghi khả kính đến nỗi mọi người trên đường đều chú mục nhìn ngài không biết chán. Là một người hiếu sắc, chàng ta liền khởi lên ý nghĩ “Ồ, ước gì vị tôn giả ấy là vợ ta! Ước gì màu da của vợ ta cũng đẹp đẽ như da vị tôn giả ấy”. Ngay khi tư tưởng ấy vừa khởi, chàng thanh niên tức khắc biến thành phụ nữ. Chàng vô cùng bối rối, vội nhảy lẫn vào đám đông trốn biệt.

Vì sao mà quả báo lại nhanh và mạnh đến như vậy? Bởi vì ý nghĩ bất thiện này của chàng là với một vị đã chứng đắc, một vị tôn giả. Còn nếu bạn có ý nghĩ bất thiện với tôi chẳng hạn thì tôi là phàm phu chính hiệu nên quả báo không đến ngay và lập tức, mạnh đến như thế.

Sau này chàng theo Phật, học pháp, vào tăng đoàn đi tu và chứng được quả vị A la Hán.

HT giảng tiếp]

Do đó biết rằng, khi trong tâm chúng ta khởi lên một ý nghĩ, hoặc nói năng hành động, đừng cho là chuyện nhỏ nhặt, không đáng kể. Ngược lại, một ý nghĩ nhỏ nhặt, yếu ớt nhất cũng có thể làm chấn động cả các pháp giới trong hư không. Chúng ta do mê muội mà không biết được điều đó.

Cũng giống như sợi lông tơ trên cơ thể, khi ta nắm lấy nhỏ lên thì toàn thân đều có thể nhận biết. Điều này mọi người đều biết, vì là trên cơ thể của mình. Nhưng quý vị không thấu hiểu được rằng, hết thảy các pháp giới trong hư không cùng với pháp thân thanh tịnh của tất cả chúng sinh đều cùng một thể tánh.

[Xin chia sẻ thêm

Nên cùng một thể tánh không biết nên bạch cầu, mới hồng cầu đánh nhau loạn cả lên, tưởng là chỉ có mình thôi, hai thằng thôi, ai biết đâu đánh nhau xong cái tất cả chết hết, rồi cả cái thân thể này cũng chết, các tế bào chết hết.

Ht giảng tiếp]

Vì cùng một thể tánh cho nên cảm ứng không thể suy lường, có cảm ắt có ứng, cảm như thế nào thì liền ứng như thế. Cảm ứng như thế cũng có thể gọi là quan hệ nhân quả,

Chúng sinh có cảm, đó là nhân; chư Phật, Bồ Tát, chư thiên long, quỷ thần có ứng, đó là quả.

[Xin chia sẻ thêm

Hòa Thượng có kể là ở cái vùng đấy thì có một vị hòa thượng tên là Bảo Hương. Thế thì vị Hòa Thượng này thấy dân vùng đấy sát sinh hại mạng quá nhiều. Thế thì Ngài cứ đi từng nơi một, từng nhà một kêu gọi là đừng sát sinh nữa mà không quả báo khổ. Thế thì không có một ai nghe Ngài hết, nhưng mà không ai biết rằng Ngài chính là Bồ Tát tái thế trở lại cõi Ta Bà để độ hóa chúng sinh.

Trong cái vùng đấy có một cái chùa cũng có một vị sư trụ trì là HT Bảo Trí Công, thì vị sư đấy cũng lại là một vị Phật hóa hiện (là một ứng hóa thân của Quán Thế Âm Bồ tát). Phật, Bồ Tát ứng hóa ở thế gian này rất nhiều bạn nhé, cứ chúng sinh có cảm là các Ngài có ứng luôn, chỉ sợ bạn lơ đãng, bạn không cảm thì lấy đâu ra mà ứng.

Có một vị cư sĩ rất chịu khó đến chùa của hòa thượng Bảo Trí Công. Thì một hôm vị hòa thượng ấy bảo là:

- Con hãy đến chùa của vị sư Bảo Hương kia và con hỏi là “Hương giá bao nhiêu?”

Thế vị cư sĩ nghĩ là, à chắc là thầy mình muốn mua hương, mới chạy đến cái chùa đấy và gặp hòa thượng Bảo Hương mới hỏi là:

- Đấy, HT Bảo Trí Công hỏi là hương giá bao nhiêu?

Thế thì HT Bảo Hương bảo là:

- Rẻ lắm.

Thế thì vị cư sĩ lại nghĩ là nói là hương đốt rẻ, thì chạy về lại nói với HT Bảo Trí Công là:

- HT Bảo Hương nói là rẻ lắm.

Thế thì HT Bảo Trí Công bảo chạy sang nói với hòa thượng Bảo Hương rằng là:

- Rẻ sao không đi đi.

Thế thì vị cư sĩ lại chạy sang, lại bảo:

- Hoà thượng Bảo Trí Công ở bên chùa kia nói là “Rẻ sao không đi đi”.

Thế là hòa thượng Bảo Hương gật đầu.

Thế thì mấy ngày hôm sau thì cả cái làng ấy đến một cái hôm lễ hội, họ sát sinh hại mạng nhiều vô cùng. Thế thì HT Bảo Hương này cũng đến đấy, nhắc nhở mọi người, mọi người không nghe thì cuối cùng Ngài cho đào một cái ao rất to, thì Ngài ăn hết tất cả những cái con cá, con tôm, con cua đào vừa xong. Mọi người mới chê cười rằng:

- Đấy, ông bảo rằng là không sát sinh, thế thì bây giờ chính ông lại sát sinh nhiều thế?

Thế sau Bảo Hương HT khắc ra ở cái hồ ấy thì tất cả tôm, cá đều sống lại hết và xong rồi thì ngài thoát hóa bay lên trời luôn, đấy chính là Bảo Hương Bồ Tát.

Bởi vì sao? Bởi vì dân chúng ở đây không cảm, cho nên Phật, Bồ Tát muốn ứng cũng không ứng được. Vậy thì thôi đi thôi chứ còn ở lại làm gì, hương rẻ lắm. Cho nên chỉ sợ là chúng ta không cảm nỗi Phật, Bồ Tát, chứ còn các bạn có cảm thì Phật Bồ Tát bình đẳng hết,

kể cả trước kia nếu chẳng may bạn tạo tội, không phải vì thế mà các Ngài ghét bạn. Cứ có cảm là ắt có ứng, đây là quy luật rồi, hay đây là nhân quả rồi.

Trong “Hỏi đáp trợ niệm lúc lâm chung” có người hỏi Hòa Thượng rằng:

- Giờ con niệm Phật nhưng con chỉ sợ lúc con lâm chung, con không được Phật gia trì, vậy làm thế nào để Phật gia trì cho con?

Hòa Thượng bảo:

- Phật bình đẳng tất, bạn có cảm, thì lập tức Phật có ứng, không phải là Phật yêu người này thì Phật gia trì và không phải Phật ghét người kia thì Phật không gia trì, bạn cứ có cảm thì Phật sẽ có ứng.

Đó, thế thì cảm bằng cách nào? Chỉ cần lúc ấy bạn nhiếp được một niệm thanh tịnh A Di Đà Phật, là lập tức có ứng, ngay lập tức A Di Đà Phật phóng quang tiếp dẫn.

Vậy mà nếu chúng ta không chịu cảm, đấy, vừa nói làm sao bạn phải chân thành và lúc cuối cùng bạn phải nhiếp được một niệm tâm thanh tịnh, thì lúc ấy bạn là cảm thì Phật, Bồ Tát ứng hóa liền.

Còn bạn cảm đến quý thì thôi, bạn cứ lên cái tâm ác đi thì quý nó hiện ra ngay.

HT giảng tiếp]

Thấu hiểu được ý nghĩa này, chân tướng sự thật này, quý vị mới thấu triệt được lời dạy của bậc cổ đức: “*Chủng qua ắt qua, chủng đậu ắt đậu.*” (nghĩa là: Trồng dưa thì được dưa, trồng đậu thì được đậu)

Hình ảnh này so sánh có ý nghĩa rất sâu xa cho ta biết rằng gieo nhân lành nhất định sẽ được quả lành, tạo nhân xấu ác nhất định không thoát khỏi quả báo xấu ác.

[Xin chia sẻ thêm

Cảm ứng như thế có thể gọi là mối nhân quả. Cho nên Hoà thượng mới nói rằng: “tất cả pháp thế gian đều không ra ngoài nhân quả, tất cả pháp xuất thế gian không ra ngoài tâm tánh”.

Làm gì có chuyện trồng dưa lại được ăn đậu hoặc không trồng gì, chỉ có cỏ dại mọc thôi thì lại bảo là tôi lại được ăn dưa hấu. Không có!

HT giảng tiếp]

Từ vô thủy đến nay, hết thầy chúng sinh đều gieo nhân lành ít, mà tạo nhân ác nhiều. Chỉ ngay trong đời này mà tinh tâm suy xét kỹ, quán sát chi ly, cũng sẽ thấy quanh ta những nghịch duyên xấu ác rất nhiều, duyên lành rất ít.

[Xin chia sẻ thêm

Hòa Thượng bảo là cứ một đời này thì lại không bằng một đời trước? Vì sao biết là đời này không bằng đời trước ạ. Bạn cứ suy cái ý nghĩ của bạn, một trăm ý nghĩ thì đến chín mươi chín, thậm chí một trăm ý nghĩ là vì bạn, không có ý nghĩ nào vì người cả. Thế cho nên là cuối cùng bạn toàn xấu ác đấy chứ.

Bởi vì học trò của Trung Phong thiền sư có hỏi Trung Phong thiền sư là:

- Thế nào là thiện, thế nào là ác thế?

Thế thì Trung Phong thiền sư mới hỏi lại:

- Thế thì theo các con thế nào là thiện, là ác?

Thì bảo rằng là:

- Hiền lành, mà lễ phép thì là thiện, còn mắng người, đánh người thì là ác.

Trả lời mấy cái liền Trung Phong thiền sư đều bảo:

- Không phải.

Thế cuối cùng học trò mới bảo:

- Thiện thì bảo là thiện, ác thì bảo là ác, bây giờ nói cái gì thầy cũng bảo là không phải.

Ngài nói là:

- Thiện tức là lợi ích cho người, thì dù đánh mất người nhưng lợi ích cho người, người tốt lên thì đây vẫn là thiện. Còn ác có nghĩa là dù anh có nói năng nhẹ nhàng, lễ phép, lễ độ nhưng mà là để chỉ có lợi cho anh thôi, còn hại cho người thì đây là ác.

Cho nên bạn suy lại xem trong cái cuộc đời của bạn, hoặc từ lúc sinh ra đến giờ bạn bao nhiêu ý nghĩ thì bạn phát tâm được vì người, bởi vì bạn phát được cái tâm vì người đây là bạn đi đúng với tự tánh. Bởi vì tất cả cùng chung một bản thể, thì khi bạn đi đúng tự tánh hay đi đúng với cái quy luật của pháp tắc đại tự nhiên thì đương nhiên là phước đến họa đi. Nhưng đây bây giờ bạn toàn nghĩ cho bạn thôi, ra chợ một cái là cũng phải mặc cả cho tới số đi, làm sao mình mua được rẻ nhất, mà khi bạn mua được rẻ nhất thì cái người bán là sẽ bị chịu thiệt nhất. Vào lớp học thì bạn phải chọn cái chỗ ngồi tốt nhất, còn cho người khác ngồi chỗ xấu. Bạn cứ nghĩ lại mà xem.

Ht giảng tiếp]

Duyên lành giúp cho sự nghiệp tu tập của ta được tiến bộ, thúc đẩy hạnh lành. Nghịch duyên xấu ác làm tăng trưởng những ý niệm xấu ác, những việc làm xấu ác. Như vậy, trong tương lai quả báo sẽ đến như thế nào, chẳng phải mỗi người đều tự thấy biết rõ ràng mình bạch rồi hay sao? Như thế đều là ý nghĩa của cảm ứng.

[Xin chia sẻ thêm

Bây giờ bạn mà tiếp xúc với bên ngoài nhá. Ví dụ toàn là bạn xấu cả, cờ bạc, đề đóm các kiểu, không có những cái người gọi là học đạo chân chính. Cuối cùng bạn lại đi theo những cái tổp ấy, nào bạn cũng cờ bạc đề đóm. Đây ạ, phần lớn là như thế.

Cho nên chúng ta ở trong một cái môi trường rất khốc liệt. Bởi vì đây là thời mạt pháp, những nghịch duyên xấu ác rất nhiều. Vậy mà trong tất cả những cái xấu ác dày đặc như thế, nhỏ nhoi le lói lên được một bài Thái Thượng cảm ứng thiên, một câu Thái thượng cảm ứng thiên của Thánh hiền là bạn đã có phúc lắm rồi. Xong từ ấy bắt đầu bạn toả ra, bạn theo đây và bạn nhất định không theo những cái xấu ác bên ngoài thì Hòa thượng nói sao? Chẳng phải mình bạch rồi sao? Phước sẽ đến, họa sẽ đi.

HT Giảng tiếp]

Người xưa thường nói: “*Thiên võng khôi khôi, sơ nhi bất lậu.*” (nghĩa là: Lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng chẳng lọt). Câu này nói rõ lý lẽ cảm ứng, là lý lẽ chân thật, là chân tướng sự thật.

.....

[Xin chia sẻ thêm

Cái này tôi chừng này tuổi, tôi biết rõ lắm rồi, có những người tôi biết ở trong ngành của tôi, trước đây làm to lắm, thế là coi như mắng chửi người kinh khủng luôn, không ra cái gì cả. Thế xong rồi, cuối cùng đợt “đốt lò” thì cũng phải vào tù và cuối cùng chết trong tù. Cho nên nói là “lưới trời tuy thưa mà khó lọt”.

HT Giảng tiếp]

Trong cả bài văn này, ý nghĩa cốt yếu tổng quát nhất nằm ở bốn câu đầu tiên”. “*họa phúc vô môn duy nhân tự triệu, thiện ác chi báo như ảnh tùy hình*”. Toàn bộ phần còn lại của bản văn đều nhằm giảng rõ bốn câu này chỉ nhằm giảng giải thật tường tận chi li ý nghĩa của bốn câu này mà thôi.

[Xin chia sẻ thêm

Đấy, từ điều hai trở đi đấy. Điều hai là “Giám sát”, điều ba là “Tích thiện”, điều bốn là “Thiện báo”, điều năm là “Chư ác thượng”, điều sáu là “Chư ác hạ”, điều bảy là “Ác báo”, điều tám là “Chỉ vi”, điều chín là “Sám hối” và điều mười là “Luật định”. Thì tất cả chín điều sau đều là giải thích chi li ý nghĩa của bốn câu ở điều một “*Minh nghĩa*” “*Hoạ phúc vô môn duy nhân tự triệu, thiện ác chi báo như ảnh tùy hình*”.

HT Giảng tiếp]

Chúng ta học tập, nắm vững được cái cốt yếu của bốn câu này, mỗi lúc khởi lên một ý nghĩ, hoặc nói năng hành động phải tự xét có phù hợp với đức của tự tánh hay không? Nếu phù hợp với đức của tự tánh thì có thể suy nghĩ như vậy, làm việc như vậy; nếu trái ngược với đức của tự tánh thì biết ngay là không thể nghĩ như vậy, không thể nói như vậy hoặc không thể làm như vậy.

[Xin chia sẻ thêm

Đức của tự tánh là gì? Bạn nào nhắc cho tôi với ạ, tự tánh là pháp tắc đại tự nhiên, tính chất của tự tánh thì cứ cái gì là thiện thì đấy chính là đức. Ví dụ như là “nhân, lễ, nghĩa, trí, tín”.

Quay trở lại cái khái niệm thiện ác, bạn nhớ nhá, lợi ích người là thiện, còn lợi mình thì là ác. Tôi dùng chữ “lợi ích”, không có bạn lại bảo “tôi cho con tôi tiền để nó đi chơi điện tử. Thế là tôi lợi nó thì cũng là thiện chứ”, không phải, có chữ “ích” nữa, phải hợp với tự tánh.

Cho nên nguyên văn của nó là “*thị đạo tắc tiến, phi đạo tắc thoái*”, là cái gì đúng với đạo thì cứ thế mà tiến, dứt khoát không bỏ, cái gì mà nghịch với đạo thì nhất định phải bỏ, không có là hoạ đến đấy.

Tôi cứ phải thường xuyên nhắc nhở cả gia đình tôi là nếu như mà mình không biết tích phước từng câu, từng ý, từng hành vi một thì phải nhớ, nếu soi vào Cảm ứng thiên thì một ngày thừa ba tội ác, thì ba năm trời giáng hoạ cho. Đây là Thánh nói, có phải mình nói đâu.

Tóm lại trong phần này HT đã giảng cho chúng ta ý nghĩa của tiêu đề Thái Thượng Cảm ứng Thiên, ‘thái thượng’ là tự tánh lưu xuất, ‘cảm ứng’ là nhân quả, vậy muốn được quả báo tốt thì phải tu nhân, cái gì là thiện tức là hợp với tự tánh phải nỗ lực làm, trái lại thì không thể làm.

Vâng ạ, thời gian đã hết bài hôm nay chúng ta sẽ kết thúc ở đây, phần sau chúng ta sẽ nghe Hòa thượng giảng “làm thế nào để một đời thành tựu”. Ngày mai chúng ta sẽ nghe ạ].

(nhạc)

Trong những chia sẻ thêm của Vô Danh cư sĩ phần lớn đều là những lời trích từ kinh Phật, luận của các vị Bồ tát, lời giảng của tổ sư đại đức xưa và HT Tịnh Không, hoàn toàn không dám tự ý nói ra.

Kính mong các bạn thông cảm.

Chúc bạn:

Không làm các việc ác

Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy công đức vô lượng!